

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2019. március 10.

AZ ÉLET IGÉJE – 2019. március (Lk 6,36)

„Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.”

Lukács elbeszélése szerint Jézus, miután meghirdette tanítványainak a boldogságokat, arra a gyökeres fordulatra hívja őket, hogy testvérként szeressenek minden embert, még akkor is, ha az ellenségükről van szó.

Jézus jól tudja, és el is magyarázza, hogy azért vagyunk testvérek, mert egyetlen Atyánk van, aki mindig gyermekei elébe siet. Kapcsolatba szeretne lépni velünk, felelősségre hív, de ugyanakkor szeretetével kísér, gyógyít, táplál minket, anyai együttérzéssel és gyengédséggel fordul felénk.

Isten irgalmas, személyesen fordul oda minden emberi teremtményhez, bármilyen törekeny legyen is, sőt előnyben részesíti, aki az út szélére szorul, akit kizárnak vagy visszautasítanak.

Az irgalmas szeretet teljesen be tudja tölteni a szívünket, és aztán kiárad a többiekre, a szomszédokra ugyanúgy, mint az idegenekre, vagy a körülöttünk élő emberekre.

Mivel Isten gyermekei vagyunk, hasonlíthatunk rá abban, ami rá jellemző: ő szeret, befogad és ki tudja várni, mikor jön el az alkalmas pillanat a másíknál.

„Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.”

Sajnos a személyes életünkben és a körülöttünk élő társadalomban is egyre inkább féktelen versengést tapasztalunk, kölcsönös gyanakvást, alaptalan ítélkezést, és félünk a másiktól. Felgyülemlik a harag, és összecsapáshoz, háborúhoz vezet.

Mi keresztények haladjunk határozottan az árral szemben és tegyünk tanúságot: legyünk szabadok önmagunktól és a körülményektől, és kezdjük el újrászöni az elszakadt vagy széthullott kapcsolatokat a családjunkban, a munkahelyünkön, a plébániánkon vagy a pártunkban, a politikában. Ha rosszat tettünk valakinek, kérjük bátran bocsánatot és menjünk tovább. Ez nagyon elismerésreméltó tett. És ha valaki tényleg megbántott bennünket, próbáljunk megbocsátani neki, készítsünk neki újra helyet a szívünkben, lehetővé téve számára, hogy begyógyítsa a sebet.

Mit is jelent a megbocsátás? „A megbocsátás nem elfelejtés [...], nem gyengeség [...], nem azt jelenti, hogy nem tulajdonítunk jelentőséget annak, ami súlyos, vagy jónak mondjuk azt, ami rossz [...], nem közömbösség. A megbocsátás az értelem fényével szabadon akart tett, ami azt jelenti, hogy elfogadjuk a testvért úgy, ahogy van, annak ellenére, hogy rosszat tett velünk, mint ahogy Isten is elfogad bennünket bűnösöket, hibáink ellenére is. A megbocsátás azt jelenti, hogy nem válaszolunk sértéssel a sértésre, hanem Pálra hallgatunk: »Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval.«»

Ilyen nyitott szívet nem lehet rögtönözni. Napi gyakorlatozás eredménye ez, folyamatos növekedés istengyermeki mivoltunkban, de főleg az Atya ajándéka, amit tőle lehet és kell kérnünk.

„Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.”

Egy fiatal Fülöp-szigeteki lány meséli: „Még csak tizenegy éves voltam, amikor megölték apukámat, de nem szolgáltatott igazságot, mert szegények voltunk. Felnöve jogot tanultam, mert édesapám haláláért elégtételt szerettem volna kapni. Istennek azonban más volt a terve velem. Egyik kollégám meghívott egy találkozóra olyan emberek közé, akik komolyan élnek az evangéliumot, amit én is elkezdtem.

Egy napon arra kértem Jézust, tanítson meg konkrétan is megélni az igéjét: »Szeressétek ellenségeitek«, mert úgy éreztem, hogy még fogva tart a gyűlölet azok iránt az emberek iránt, akik végeztek édesapámmal. Másnap a munkahelyemen összetaláltam a banda vezérével. Mosolyogva köszöntem neki, és megkérdeztem tőle, hogy van a családja. Ez zavarba ejtette, de engem még inkább, amiatt, amit tettem.

Oldódni kezdett bennem a gyűlölet, és lassan átalakult szeretetté. De ez még csak az első lépés volt. A szeretet találékony: Arra gondoltam, hogy a banda minden tagjának meg kell bocsátanunk. Bátyámmal elmentünk meglátogatni őket, hogy helyreállítsuk a kapcsolatot velük, és tanúságot tegyünk Isten szeretetéről irántuk! Egyikük bocsánatot kért tőlünk azért, amit tett, és kérte, hogy imádkozzunk érte és a családjáért.”

Letizia Magri

A SZENTATYA ÜZENETE 2019 NAGYBŐJTJÉRE

„Maga a természet sóvárogva várja

Isten fiainak megnyilvánulását” (Róm 8,19)

Kedves testvérek, Isten minden esztendőben édesanyánk, az Egyház által a „hívőknek azt a kegyelmet juttatja, hogy a húsvétot a Szentlélek örömeiben várják” és „megtisztult szívvel az élet teljességére jussunk Jézus Krisztus, a mi Urunk által” Így egyik húsvétól a másikig a megváltás teljessége felé haladunk, melyben Krisztus húsvéti misztériumának köszönhetően már részeseültünk: „Mert megváltásunk még reménybeli” (Róm 8,24). Az üdvösség e titka, ami már földi életünk során is működik bennünk, egy dinamikus, az egész teremtést és a történelmet is át-fogó folyamat. Sőt, ahogy Szent Pál apostol megfogalmazza: „Maga a természet sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását” (Róm 8,19). Ennek kapcsán szeretnék néhány gondolatot megosztani, hogy ezek kísérvények minket a megtérés útján az előttünk álló nagybőjti időben.

1. A teremtés megváltása

Krisztus halálának és feltámadásának, a Húsvéti Szent Háromnapnak az ünneplése, mint az egyházi év csúcspontja annak tudatában hív minket megélni az előkészület idejét, hogy a Krisztushoz való hasonlatosságunk (vö. Róm 8,29) Isten irgalmasságának mérhetetlen ajándéka.

Aki Isten gyermekeként, megváltott emberként él, aki hagyja magát a Szentlélek által vezetni (vö. Róm 8,14), aki Isten törvényét egészen a szívünkbe és emberi természetünkbe írt törvénytől kezdve felismeri és tettekre is váltja, annak élete a teremtett világ javára fog szolgálni és részt kap a teremtés megváltásának művében is. A teremtés emiatt is várja – ahogyan Szent Pál írja – Isten fiainak megnyilvánulását, ami arra utal, hogy mindazok, akik Jézus húsvéti titkának kegyelmét befogadták, a maga bőségében élvezik gyümölcsseit és arra meghívást kaptak arra, hogy annak teljességét az emberi élet megváltásában maguk is elnyerjék. Amikor Krisztus szeretete a szentek életét – a lélek, a szellem és a test dimenziójában – átforgalmazza, ők Istent dicsőítik, és imádságukba, szemlélődésükbe, művészetükbe a teremtményeket is bevonják, ahogyan ez Assisi Szent Ferenc Naphimnuszában (vö. Laudato si' enciklika, 87.) csodálatosan megmutatkozik. Sajnos ebben a világban a megváltás alkotta harmóniát szüntelenül fenyegeti a bűn és a halál negatív hatalma.

2. A bűn pusztító hatalma

Ha nem Isten gyermekeként élünk, akkor gyakran pusztító módon viselkedünk felebarátainkkal és más teremtményekkel – de magunkkal – szemben is, mivel többé-kevésbé tudatosan abból indulunk ki, hogy mindent a magunk kedve szerint használhatunk. Emiatt eluralkodik a mértéktelenség és az így kialakuló életmódunkkal túllépünk azokon a határokon, amelyek tisztelben tartását ember voltunk és természetünk is megkívánna. Engedünk a határtalan vágyaknak, amelyekkel a Bölcsesség könyve a hitetleneket jellemzi, azokat, akik cselekedeteikben sem Istenre nem gondolnak, sem pedig reményük nincs a jövőre nézve (vö. Bölcs 2,1–11). Ha nem adjuk át magunkat újra és újra a húsvéti ünnepnek és nem a feltámadást, mint célt tartjuk szemünk előtt, akkor nyilvánvaló, hogy végül a „mindent és azonnal” s a „mindig többet birtokolni” logikája győzedelmeskedik. A bűn minden rossz okozója, mint azt mindnyájan jól tudjuk. Amikor először felütötte a fejét, megtört az emberek közössége

Istennel, egymással és a teremtett világgal, amelyhez testünk révén különösen is kapcsolódunk. Az Istennel való kapcsolat megrendülésével az emberiség és a számunkra elgondolt környezet között fennálló harmónia is csorbát szenvedett, az Édenkert pedig pusztává vált (vö. Ter 3,17–18). Ebben az esetben arról a bűnről van szó, ami az embert arra vezette, hogy magát tartsa a teremtés istenének, úgy lássa magát, mint abszolút uralkodót és a világot nem az Isten által meghatározott célra, hanem saját érdekében, illetve embertársai és más teremtmények kárára használja.

Ha Isten törvényét, ami a szeretet törvénye, elhagyjuk, akkor a hatalmasok törvénye fog érvényre jutni. A bűn, ami az emberek szívében lakozik (vö. Mk 7,20–23) – és kifejezésre jut a bűnös kívánságban, a mértéktelen jólét utáni vágyban, a mások és gyakran saját boldogulásunkkal szembeni közönyben –, kielégíthetetlen mohóságban a teremtés, az embertárs és a környezet kizsákmányolásához vezet, mivel minden kívánság teljesülését jognak tartja és előbb vagy utóbb elpusztítja azt is, akit uralma alá vetett.

3. A megbocsátás és a bánat gyógyító ereje

Mindezek miatt a teremtés számára sürgősen szükséges, hogy Isten fiai és leányai, mindazok, akik „új teremtéssé” váltak, megnyilvánuljanak: „Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt, valami új valósult meg” (2Kor 5,17). E megnyilvánulás által a teremtés maga is húsvéttá válhat, megnyílhat az új földnek és új égnek (vö. Jel 21,1). A húsvéti út éppen arra hív minket, hogy keresztény arcunkat és keresztény szívünket bánat, megtérés és megbocsátás által megújítsuk és így a húsvéti misztérium kegyelmének teljes gazdagságát megélhessük.

Ez a „türelmetlenség”, a teremtés várakozása beteljesül, amikor Isten fiai megnyilvánulnak, vagyis minden keresztény és minden ember elszánja magát arra, hogy a megtérés e „szülési fájdalmát” magára vegye. Az egész teremtett világ velünk együtt „fel kell, hogy szabaduljon a mulandóság szolgai állapotából az Isten fiainak dicsőséges szabadságára” (Róm 8,21). A nagybőjt a megtérés szentségi jele. Arra hívja a keresztényeket, hogy a húsvéti misztériumot a saját személyes, családi és társadalmi életükben tartalmasabban és konkrét formába öntve megvalósítsák, különösen is a böjt, az imádság és az alamizsnálkodás által. Böjtölni annyit tesz, mint megváltoztatni magatartásunkat embertársainkkal és a teremtményekkel szemben: attól a kísértéstől, hogy mindent „elnyeljünk”, eljutunk az arra való alkalmaságig, hogy szeretetből szenvedjünk, ami szívünk ürességét be tudja tölteni. Imádkozni nem más, mint megtanulni lemondani a bálványimádásról és az egónk önelégültségéről és beismerni, hogy az Úrra és az ő irgalmára szükségünk van. Az alamizsnálkodás annyit tesz, mint hogy túllépünk azon a balgaságon, hogy csak magunknak élünk, csak magunknak halmozunk fel abban a téveszmében élve, hogy így biztosíthatjuk a jövőt, ami nem is a miénk. Ezekkel az eszközökkel ismét meglelhetjük az örömet abban a tervben, amelyet a teremtés Istene a szívünkbe vésett: testvéreinket és az egész világot szeretni és ebben a szeretetben megtalálni a valódi boldogságot.

Kedves testvérek, Isten Fiának a böjtje a teremtés pusztaságába való belépés volt, azért, hogy azt újra Isten jelenlétének kertjévé tegye, azzá, ami a bűnbeesés előtt volt (vö. Mk 1,12–13; Iz 51,3). Böjtünk során mi is ezt az utat szeretnénk bejárni, azért, hogy a teremtett világnak elvigyük Krisztus reménységét, aki azt „a mulandóság szolgai állapotából felszabadította az Isten fiainak dicsőséges szabadságára” (Róm 8,21). Ne hagyjuk, hogy e kedvező idő haszontalanul teljen el! Kérjük Isten segítségét, hogy rátaláljunk a valódi megtérés útjára. Hagyjuk el az önzést és az önmagunkra irányuló figyelmet és forduljunk Jézus húsvétja felé, váljanak szükségét szenvedő testvéreink felebarátainkká, akikkel testi és lelki javainkat megoszthatjuk.

Így életünk konkrét cselekedeteiben Krisztusnak a bűn és a halál felett aratott győzelme megvalósul és ezzel az ő átalakító erejét a teremtésre is lehívjuk.

Ferenc pápa